

§ 6. Komisja zakończy sprawę Zrzeszenia, ściągając jego wierzytelności i wypełni zobowiązania oraz przekaże majątek Zrzeszenia, pozostały po pokryciu zobowiązań Centralnemu Zarządowi Górnictwa Rolniczych.

§ 7. Bilans likwidacyjny i sprawozdanie z likwidacji Komisja złoży do zatwierdzenia Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego oraz Ministrowi Finansów.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 15 listopada 1950 r.

MINISTER PRZEMYSŁU ROLNICZEGO I SPOŻYWCZEGO
w/z M. Hoffman

1547.

ZARZĄDZENIE Nr 52 KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie wywozu i przywozu polskich pieniędzy w normalnym ruchu granicznym.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

1. Wydatkowanie jak też wymiana polskich pieniędzy za granicą jest zabronione.

2. Zezwala się osobie, przekraczającej granicę na podstawie polskiego paszportu zagranicznego, wystawionego przez polskie władze w kraju:

a) na każdorazowy wywóz z kraju polskich pieniędzy do kwoty zł 100.—, odnotowanej w paszporcie przy wyjeździe przez polski graniczny urząd celny. Kwota ta jest przeznaczona na wydatkowanie przez podróżnego po jego powrocie do kraju oraz może być wykorzystana na pokładzie polskich statków morskich i powietrznych;

b) na każdorazowy przywóz do kraju polskich pieniędzy w kwocie, odnotowanej w paszporcie przy wyjeździe przez polski graniczny urząd celny.

3. Osoby legitymujące się polskimi paszportami emigracyjnymi lub równoważnymi dowodami nie są uprawnione do wywozu polskich pieniędzy z kraju.

4. Wywóz z kraju jak też powrotny przywóz do kraju polskich pieniędzy przez osoby legitymujące się paszportami innymi, niż wymienione w pkt. 2 niniejszego zarządzenia, wymagają każdorazowej zgody Komisji Dewizowej.

5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 listopada 1950 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała generalna Komisji Dewizowej Nr 20/III z dnia 4 lipca 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z 1948 r. Nr 12, poz. 51).

KOMISJA DEWIZOWA H. Kotlicki, E. Wierchoń

1548.

ZARZĄDZENIE Nr 53 KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie posiadania pieniędzy czechosłowackich oraz wywozu z kraju i przywozu do kraju pieniędzy w małym ruchu granicznym polsko-czechosłowackim.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549), oraz art. 3 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zastrzeżeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

1. Zezwala się osobie, uprawnionej na podstawie przepustki do przekraczania granicy w małym ruchu granicznym polsko-czechosłowackim:

1) na posiadanie pieniędzy czechosłowackich do kwoty Kcs. 50.—;

2) na każdorazowy wywóz z Polski:

a) pieniędzy polskich do kwoty zł 5.—,

b) pieniędzy czechosłowackich do kwoty Kcs. 50.—.

Wydatkowanie i wymiana pieniędzy polskich za granicą jest zabronione.

3) na każdorazowy przywóz do Polski:

a) pieniędzy polskich do kwoty zł 5.—

b) pieniędzy czechosłowackich do kwot wywiezionych z Czechosłowacji.

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 listopada 1950 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała generalna Komisji Dewizowej Nr 37/I z dnia 17 marca 1949 r. w sprawie przywozu i wywozu polskich pieniędzy oraz powrotnego wywozu z Polski koron czeskich w małym ruchu granicznym między Polską a Czechosłowacją (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 69).

KOMISJA DEWIZOWA

H. Kotlicki, E. Wierchoń

1549.

ZARZĄDZENIE Nr 54 KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie wywozu z kraju i przywozu do kraju polskich pieniędzy w małym ruchu granicznym polsko-niemieckim.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

1. Zezwala się osobie, uprawnionej na podstawie przepustki polskiej do przekroczenia granicy w małym ruchu granicznym polsko-niemieckim, na każdorazowy wywóz z Polski i przywóz do Polski polskich pieniędzy do kwoty zł 5.— (pięć).

Wydatkowanie i wymiana polskich pieniędzy za granicą jest zabronione.

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 listopada 1950 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała generalna Komisji Dewizowej Nr 47 z dnia 21 marca 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 70).

KOMISJA DEWIZOWA

H. Kotlicki, E. Wierchoń

1550.

ZARZĄDZENIE Nr 55 KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie przenoszenia pieniędzy polskich przez osoby zatrudnione w wolnym obszarze celnym.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

1. Zezwala się osobie, przekraczającej granicę wolnego obszaru celnego na podstawie dowodu pracy, wskazującego na zatrudnienie tej osoby w tym obszarze, na każdorazowe wniesienie do tego obszaru oraz na każdorazowe wyniesienie z tego obszaru pieniędzy polskich do kwoty zł 5.— (z pięć).

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 listopada 1950 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała generalna Komisji Dewizowej Nr 43 z dnia 19 maja 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 66, poz. 265).

KOMISJA DEWIZOWA

H. Kotlicki, E. Wierchoń

1551.

ZARZĄDZENIE Nr 56 KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie posiadania i wywozu z kraju czeków podróżnych (travellers cheques).

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549), oraz art. 3 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zastrzeżeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

1. Zezwala się na posiadanie i wywóz za granicę imiennych czeków podróżniczych (travellers cheques) przez osoby podpisane na tych czekach jako ich pierwotni właściciele.

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 listopada 1950 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała generalna Komisji Dewizowej Nr 27 z dnia 3 czerwca 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z r. 1948 Nr 12, poz. 50).

KOMISJA DEWIZOWA H. Kotlicki, E. Wierchoń

1552.

ZARZĄDZENIE Nr 58 KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie przywozu do kraju i wywozu z kraju zagranicznych środków płatniczych.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549), oraz art. 3 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zastrzeżeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

1. Zezwala się osobom przyjeżdżającym do Polski na podstawie paszportów zagranicznych na przywóz do kraju zagranicznych pieniędzy bez ograniczenia kwoty — pod warunkiem zgłoszenia polskiemu granicznemu urzędowi celnemu wszystkich przywiezionych do Polski zagranicznych środków płatniczych (pieniądze w banknotach i monetach oraz cekli, weksle i inne dewizy).

Zgłoszenie następuje przez wypełnienie i podpisanie przez podróżnego deklaracji o przywozie środków płatniczych.

Deklaracja powinna zawierać rodzaj i kwoty przywiezionych środków płatniczych.

Dane, zawarte w deklaracji, powinny być potwierdzone przez graniczny urząd celny. Szczegóły dotyczące wypełniania deklaracji zostaną podane w instrukcji dla granicznych urzędów celnych.

2. Przyjeżdżające do Polski osoby, będące w rozumieniu przepisów dewizowych zamieszkałymi w kraju oraz repatrianci, powracający do kraju, mają obowiązek w terminie 7 dni od dnia przekroczenia granicy zaofiarować przywiezione zagraniczne środki płatnicze do skupu Narodowemu Bankowi Polskiemu lub złożyć je do depozytu w tym Banku.

3. Zezwala się cudzoziemcom w rozumieniu polskich przepisów dewizowych na posiadanie w kraju zagranicznych środków płatniczych, wymienionych w deklaracji o przywozie.

Dysponowanie w kraju posiadanymi na tej podstawie środkami płatniczymi może mieć miejsce jedynie w drodze odprzedaży tych środków Narodowemu Bankowi Polskiemu lub złożenia ich do depozytu w tym Banku.

Zagraniczne środki płatnicze, wymienione w deklaracji, które nie zostały odprzedane lub złożone do depozytu Narodowego Banku Polskiego mogą być w terminie 4 miesięcy od daty wypełnienia deklaracji wywiezione za granicę przez osobę, która deklarowała. Odprzedaż części lub całości zadeklarowanych przy wjeździe środków płatniczych jak również przyjęcie tych wartości do depozytu w Narodowym Banku Polskim powinny być odnotowane na deklaracji o przywozie.

4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 listopada 1950 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała generalna Komisji Dewizowej Nr 22/II z dnia 31 marca 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z r. 1949 Nr 14, poz. 89).

KOMISJA DEWIZOWA H. Kotlicki, E. Wierchoń

DZIAŁ II

SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

1553.

ZARZĄDZENIE

PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 4 listopada 1950 r.

w sprawie zawierania umów o wykonanie robót budownictwa inwestycyjnego.

Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 października 1949 r.

w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej o wykonanie robót budowlanych i montażowych (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1000) wprowadziło powszechnie obowiązującą w gospodarce uspołecznionej umowę ramową o wykonanie robót budownictwa inwestycyjnego. Według ustaleń banków finansujących inwestycje, inwestorzy w niektórych przypadkach nie zawarli dotychczas umów o wykonanie robót budowlanych i montażowych, finansowanych ze środków Planu Inwestycyjnego na rok 1950.

W związku z powyższym oraz w celu zapewnienia podstawy dla dokonywania przejściowych rozliczeń pomiędzy inwestorem a wykonawcą zarządza się, co następuje:

§ 1. Inwestorzy, którzy dotychczas nie zawarli umów o wykonanie będących w toku robót budowlanych i montażowych, finansowanych ze środków Planu Inwestycyjnego na rok 1950 — zobowiązani są do zawarcia tych umów z przedsiębiorstwami wykonawczymi w nieprzekraczalnym terminie do dnia 1 grudnia 1950 r.

§ 2. Umowy, o których mowa w § 1, powinny być zawarte według wzoru umowy ramowej, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 października 1949 r. w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej o wykonanie robót budowlanych i montażowych (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1000).

§ 3. W przypadku braku kosztorysu urzędowego ogólny koszt robót powinien być ustalony w umowie szacunkowo na podstawie dołączonego do umowy przybliżonego szacunku z podziałem na scalone elementy budowy, zgodnie z postanowieniami § 3 umowy ramowej.

W odniesieniu do robót budowlanych specjalnych oraz robót montażowych, co do których brak jest możliwości sporządzenia tabeli scalonych elementów, umowa, o której mowa w § 1 niniejszego zarządzenia, powinna być zawarta w oparciu o przybliżony szacunek, dokonany przez przedsiębiorstwo wykonawcze.

§ 4. Zawarcie umowy w myśl § 3 nie zwalnia inwestora od obowiązku sporządzenia prawidłowego kosztorysu robót. Z chwilą doręczenia przedsiębiorstwu przez zamawiającego kosztorysu urzędowego, ogólna suma tego kosztorysu wchodzi automatycznie w miejsce kwoty ogólnego kosztu, ustalonego w umowie na podstawie przybliżonego szacunku zgodnie z § 3 ust. 1 „Postanowień ogólnych”, stanowiących załącznik Nr 2 do zarządzenia z dnia 11 października 1949 r. (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1000).

§ 5. Zakwestionowanie przez jedną z umawiających się stron wysokości ogólnego kosztu robót nie stanowi przeszkody do zawarcia umowy. Zawarcie umowy w tych przypadkach nie pozbawia stron prawa wystąpienia we właściwej drodze o rewizję kwoty umownej, przy czym do czasu uzyskania porozumienia, bądź też rozstrzygnięcia sporu przez powołane do tego władze, strony powinny rozliczać się według kosztu żądanego przez przedsiębiorstwo.

§ 6. Nieuzgodnienie kwoty umownej pomiędzy inwestorem a przedsiębiorstwem w terminie czternastodniowym od daty zawarcia umowy powoduje przekazanie sprawy do bezpośredniego uzgodnienia kwoty umownej pomiędzy inwestorem naczelnym a bezpośrednią nadzorną władzą przedsiębiorstwa. W przypadku bezskuteczności próby uzgodnienia na tym szczeblu, inwestor bezpośredni powinien w terminie dwutygodniowym od daty zawiadomienia inwestora naczelnego skierować sprawę na drogę postępowania arbitrażowego.

Po upływie tego terminu inwestor traci prawo do kwestionowania szacunku przedsiębiorstwa wykonawczego.

§ 7. Umowy o roboty dodatkowe powinny być zawierane w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od dnia stwierdzenia konieczności wykonania roboty dodatkowej.

Umowy o wykonanie robót powinny być zawierane w ramach rocznego limitu, przy czym do umowy powinno być dołączone pismo banku finansującego inwestycje (awizo o otwarciu wypłat lub też awizo o uruchomieniu limitu), wskazujące część, dział, rozdział i paragraf Planu Inwestycyjnego i nr wniosku inwestycyjnego oraz kwotę zawartą w tytule (składniku), przeznaczoną na pokrycie kosztów robót zleconych przedsiębiorstwu. O ile nastąpi zwiększenie środków na robotę objętą umową, należy zawrzeć umowę uzupełniającą.

§ 8. Inwestorzy centralni zwrócić szczególną uwagę na terminowość zawierania umów o roboty budowlane i montażowe. Kopie zawartych umów inwestorzy przedłożą bankom finansującym inwestycje w terminie trzydniowym od dnia ich zawarcia, zgodnie z § 7 pkt 16 instrukcji z dnia 16 lutego 1950 r. w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 35).

§ 9. Właściwi ministrowie zarządza dopilnowanie zawarcia przez podległe im przedsiębiorstwa budowlane i